

[Anne Grete Holmsgård]

Jeg er naturligvis glad for, at ministeren i den grad understreger, at problemet er alvorligt, og at vi ikke står uden midler til at modvirke dioxinforureningen af mennesker og miljø, og jeg er lige så glad for, at ministeren sætter det meget højt, at det er nødvendigt at begrænse affaldsmængden. Det er i mine øjne helt indlysende, at en nedsættelse af dioxinforureningen af mennesker, som er det vigtige i denne sammenhæng, drejer sig om, hvordan vi kan nedbringe affaldsmængden.

I mine øjne er der tale om to ting, der skal gøres: her og nu-tingene, dem, vi kan igangsætte med det samme, og de mere fremadrettede forslag, som skal igangsættes, men som ikke kan få virkning øjeblikkelig.

Lad mig begynde med at gennemgå de punkter, miljøministeren opstillede i stikordsform til slut i sin redegørelse. Her lovede ministeren en handlingsplan inden sommerferien. Jeg synes, det er godt og positivt, at ministeren siger, vi skal have en handlingsplan, sådan at vi kan diskutere disse spørgsmål ordentligt igennem. Jeg synes ikke, tidspunktet er særlig godt, og det siger jeg, fordi det er meget vanskeligt at tage stilling til ting, der kommer i sommerferien, fordi det er vanskeligt at få partierne samlet.

Hvad angår de øvrige punkter, bed jeg specielt mærke i, at ministeren gik ind på, at det ikke bare er de ikke-miljøgodkendte affaldsforbrændingsanlæg, der skal ses på nu, men at ministeren også er villig til og enig i, at man skal have en revurdering af de allerede godkendte anlæg. Det betragter jeg som et væsentligt fremskridt.

Jeg er desuden glad for at høre, at ministeren er indstillet på at foretage målinger på andre værker end Amagerværket, hvor man allerede er i gang med at måle. Lige så rimeligt finder jeg det, at man foretager en undersøgelse af de tekniske og økonomiske muligheder for at begrænse dioxinmissionen, for det er klart, at der endnu er en relativt stor uvidenhed på dette område, og at vi i høj grad trænger til at få samlet de internationale erfaringer op og få foretaget en ny vurdering. Det vil ikke være særlig rart at skulle gå ud og give nogle anbefalinger til de forskellige kommuner og til affaldsforbrændingsanlægene, der går ud på et eller andet, som vi måske et halvt år efter finder ud af i virkeligheden ikke er tilstrækkeligt.

Ministeren nævnte desuden initiativer til nedbringelse af mængden af husholdningsaffald, der afbrændes i små og mellemstore fyr. Det er i overensstemmelse med, hvad der allerede blev sagt i miljøstyrelsens rapport fra december 1984, og det er sådan set udmærket. Det, der er godt, er, at man nu ser på de andre anlæg, hvor holdningen i rapporten var, at man kun skulle se på de otte værste. Det er selvfølgelig også noget ud fra den antagelse, at de forurener med ca. 20 pct. af den samlede dioxinmission, men dels er man ikke sikker på det, dels kan man spørge: hvad så med de resterende 80 pct., som jo trods alt er den største del af dioxinforureningen?

Ud over det er det naturligvis helt rigtigt at slå på genanvendelse, som miljøministeren gjorde, og også rimeligt at se på, om den grænseværdi, der er opstillet, nu også er den rigtige. F.eks. er det mig bekendt, at man opererer med lavere grænseværdier i andre lande. Det, vi er oppe imod her, er en gruppe af stoffer, hvis langtidseffekt vi ikke engang kender ordentligt, og det er i virkeligheden den, vi skal hamle op med nu. Formentlig vil man ikke kunne påvise særlig store akutte skader i Danmark, men det, vi skal gøre noget for at undgå, er skader, som meget vel kan slå igennem med fuld kraft i næste generation og i næste igen; dem skal vi undgå.

Ministeren sagde, at han desuden havde bedt statens levnedsmiddelinstitut foretage en undersøgelse af dioxinindholdet i levnedsmidler. Jeg ved egentlig ikke, om det er det mest relevante at gøre på nuværende tidspunkt. Jeg synes, det er langt vigtigere, at vi hurtigt får igangsat en modermælksundersøgelse, og når jeg siger det, skyldes det, at vi er klar over, at det er stoffer, der optages og akkumuleres i den menneskelige organisme, og vi ved, at de gives videre gennem amningen til næste generation. Det betyder med andre ord, at de nyfødte børn, der ammes, starter med en meget høj koncentration af dioxin, en koncentration, som langt overskrider den grænseværdi, der er fastsat af miljøstyrelsen selv. Jeg bemærkede, at der i rapporten i sin tid stod, at det var uønskeligt, at man havde længerevarende overskridelser af grænseværdien. Men sådanne længerevarende overskridelser findes vel netop, hvis man går ud fra, at et almindeligt spædbarn am-